

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA

2007

5. volební období

368

INTERPELACE

poslance Tomáše Duba

**na ministra zahraničních věcí Karla Schwarzenberga ve věci napadení Kateřiny
Bauerové a Jiřiny Žezulové příslušníky chorvatské policie**

a odpověď ministra zahraničních věcí Karla Schwarzenberga na interpelaci

Ve smyslu § 112 odst. 4 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, předkládám poslancům následující interpelaci poslance Tomáše Duba na ministra zahraničních věcí Karla Schwarzenberga a odpověď ministra zahraničních věcí Karla Schwarzenberga na tuto interpelaci. Poslanec Tomáš Dub požádal o zařazení uvedené odpovědi na pořad schůze Poslanecké sněmovny. Interpelace a odpověď jsou přílohami sněmovního tisku.

Miloslav Vlček v.r.
V Praze dne 30. listopadu 2007

Příloha

Evidenční číslo interpelace: 195

Parlament České republiky kancelář předsedy Poslanecké sněmovny	
Datum: 22 -10- 2007	
Č.j. 9971/07	Přílohy:

Interpelace

poslance Ing. Tomáše Duba

ve věci

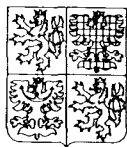
napadení Kateřiny Bauerové a Jiřiny Žezulové příslušníky Chorvatské policie

na

Karla Schwarzenberga, ministra zahraničních věcí

Datum: 19. 10. 2007

001 2239 107

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA

Ing. Tomáš Dub

místopředseda Zahraničního výboru

Sněmovni 4, 118 26 Praha 1

Tel 257172013, 233374306 Fax 257530622,

E-mail dubt@psp.cz, WWW [http //www tomasdub cz](http://www.tomasdub.cz)

V Praze dne 19 10 2007

Vážený pane ministře,

v návaznosti na svou ústní interpelaci ve věci brutálního napadení paní Kateřiny Bauerové a paní Jiřiny Žezulové vznesené na Vás 18 10 2007 se na Vás obracím i formou písemné interpelace, která na základě jejich příloh umožňuje se dané věci hlouběji věnovat

Vzhledem k faktu, že výše zmíněné české občanky, sestry a matky malých dětí, byly na dovolené v Chorvatsku, ve středisku Lanterna, poblíž města Poreč a dne 3 9 2007 byly napadeny příslušníky chorvatské policie, se Vás dovoluji zeptat na následující otázky

Jaké jste v této věci již podnikli kroky a především jaká další opatření uskutečníte?

Je pravda, že jste již obdržel odpověď od chorvatského policejního prezidenta, že celý zásah byl v pořádku?

Je dle Vašeho názoru pravděpodobné, že by chorvatská strana z této věci nevyvodila žádné důsledky pro policisty, kteří se dopustili skutečného násilí na těchto mladých maminkách?

Dále Vás prosím o zveřejnění obsahu protestní nóty, až to bude vhodné, jakož i chorvatské odpovědi na ni

Pokud nakonec chorvatska strana skutečně svým přístupem legalizuje postup policistů, vydá Ministerstvo zahraničí varování českým občanům před cestou do této země s tím, že jim hrozí možné zbití policisty?

Pokládáte za správné, aby se země, jejíž represivní orgány bezdůvodně bijí české občany, aniž by se jim za to dostalo postihu, staly součástí NATO a Evropské unie

Já osobně jsem přesvědčen, že ochrana a bezpečí českých občanů na i vně území České republiky je prvořadou povinností státu a proto vznáším tuto interpelaci

Předem děkuji za odpověď

Tomáš Dub

Příloha kopie výpovědi pí Jiřiny Žezulové

kopie přeloženého rozhodnutí Přestupkového soudu v Poreči

Výpověď paní Jiřiny Žezulové o událostech 3.-5.9.2007 v Poreči v Chorvatsku

Jiřina Žezulova Bc. roz. Bauerova

nar. 19.9.1975 v Ostravě

RČ 755919/5556

Bytem: Viklefova 5, Praha 3, 130 00

Stav: vdaná, 1 dítě syn Daniel Žezula nar. 19.5.2006

Zaměstnání: na mateřské dovolené

Vzdělání: VŠ

otec: Jiří Bauer

matka: Mgr. Olga Bauerová, roz. Hlaváčková

Kateřina Bauerová

RČ 775410/5535

Bytem: Rotalova 17, Brno 14, 614 00

Stav: svobodná, 1 dítě syn Jiří Bauer nar. 13.12.2002

Zaměstnání: OSVČ

Vzdělání: SŠ

otec: Jiří Bauer

matka: Mgr. Olga Bauerová, roz. Hlaváčková

Dne 3.9.2007 jsem se svou sestrou Kateřinou, která řídila své osobní auto Škoda Superb, SPZ 4B6 15 82, kolem 11 h dopoledne, odjela z letoviště Lanterna do Poreče (cca 10 km) na nákup potravin.

V Poreči jsme přijížděly na kruhový objezd, kde ze všech stran byly velké kolony. Najely jsme předkem vozu do kruhového objezdu zároveň s autem zleva a dávaly jsme mu přednost. Auto nepokračovalo v jízdě, tak jsme se zařadily do kolony aut jedoucích před námi. Auto se zařadilo za nás a začalo troubit. Stále jelo za námi a pořád troubilo. V polovině kruhového objezdu najelo auto vedle nás a stále troubilo. Pozastavily jsem jízdu a Katka pobízela rukou řidiče, ať jede. Když řidič auta opět nejel před nás, pokračovaly jsem dále v pozvolné jízdě po kruhovém objezdu a následně jsme z něj, stále v koloně, vyjely. Auto stále jelo za námi a troubilo. Po ujetí pár desítek metrů, když jsme již jely ve dvousměrné ulici, stále v koloně, auto pořád troubilo, čemuž jsme již nevěnovaly zvýšenou pozornost.

Znenadání se auto objevilo vedle nás, čímž vjelo do protisměru a my jsme se jen podívaly, co se děje a všimly jsme si, že řidič námi přes zavřené okénko spolujezdce ukazuje nějaký průkaz s odznakem. Než jsme stačily zareagovat, vjel prudce před nás, zabrzdil a zastavil své auto na přechodu pro chodce a zabránil nám tím v další jízdě. Muž v civilním oblečení divoce vyběhl z auta, přiběhl ke dveřím řidiče a začal otevřeným průkazem bouchat do okénka a křičel: „Dokumente, dokumente, choorvatskaja kriminalnaja policia!!!“ A rukou naznačoval, ať stáhneme okénko.

Když Katka pootevřela okno a ptala se, co se děje, že jsme nic neudělaly, a že nemá uniformu, že je kriminální policista, tak nemá právo a důvod nás legitimovat bezdůvodně. Stále jednal jakoby v afektu a v tom momentě chtěl otevřít auto z venku, proto auto rychle zamkla.

centrálně zevnitř, a tak alespoň začal strkat ruku do pootevřeného okýnka a chtěl Katce sebrat taštičku z klína. Proto okno rychle zavřela a začala telefonovat svému advokátovi dr. Veverkovi do Prahy (čas 11.23 h), kterému popsala situaci, ve které jsme se nacházely, a co máme dělat. Ten řekl, ať si v případě problému žádáme tlumočnicka a ať si zavoláme na ambasádu.

Mezitím muž v civilu začal také někam telefonovat. My jsme proto volaly na linku o telefonních číslech, aby nám sdělili číslo na ambasádu (linka v ČR 1181, čas 11.30 h). Tam nám řekli číslo na ambasádu v Chorvatsku a na konzulát tamtéž.

Asi někdy v tu dobu přijel první uniformovaný policista ve služebním voze a zaparkoval za námi. Muž v civilu mezitím přeparkoval své auto Škoda Octavia kombi, které do té doby stálo na přechodu pro chodce, za tento přechod.

Když přijel první uniformovaný policista, tak mu muž v civilu velice rozčileně říká, že mu nechceme ukázat doklady, a že jsme mu řekly, že není žádný policajt.

Na to přistoupili oba dva k oknu řidiče a uniformovaný policista křičel na Katku, ať předloží doklady. Když stáhla okénko, začal ji uniformovaný policista rvát mobil z ruky a muž v civilu chtěl zevnitř otevřít dveře auta a vytáhnout klíče ze zapalování. V tu chvíli jsme se opět lekly a znovu jsme okno zavřely.

Zavolaly jsme na konzulát (asi do Zagrebu), kde jsme opět popsaly situaci a tam nám řekli, že dle místa „činu“ nám dají číslo na konzulát do Rijeky, kam oblast Poreče spadá. Tam jsme hned začaly telefonovat (čas 11.34 hod).

Mezitím se na místě objevil druhý uniformovaný policista, který své služební auto zaparkoval před nás. Tento druhý policista se do celé akce nijak výrazně nepřipojoval, jen popocházel okolo předku našeho auta a ničeho po nás nežádal. Zřejmě souběžně s tímto policistou přijela i odtahová služba.

Konzulka si vyslechla celou naši situaci, řekla, ať neopouštíme vozidlo, že zavolá na místní policejní stanici a zeptá se, o co jde, co se děje, a že zavolá zpět.

Když Katka v tuto chvíli pootevřela okno a oslovila prvního uniformovaného policistu (a chtěla se zeptat, co se děje, na co čekáme a chtěla mu dát doklady) se slovy z okénka: „Molim vas...“, jen se od ní odvrátil, mávl rukou a již s námi nekomunikoval.

Muž v civilu stál na chodníku, poblíž strany spolujezdce a vedle něj stál mladý muž v brýlích z odtahové služby v zelené bezpečnostní vestě, tak jsem pootevřela okénko a taktéž jsem se ptala, co se děje, že voláme na konzulát. Muž z odtahové služby chtěl něco říci, ale muž v civilu do něj bouchnul loktem na znamení, ať se mnou nemluví. Jen jsem mu tedy řekla, že voláme na konzulát a na co tady čekáme. Přistoupil k oknu a začal pohrdlivě křičet: „Konzulát, konzulát !?!? U vas probléma!!“ A ukazoval na Katku. Tak jsem okno zavřela.

Pořád se nic nedělo, policisté pouze pochodovali kolem auta. Protože jsme měly vypnutý motor a v autě stoupala teplota, nastartovaly jsme, abychom aktivovaly klimatizaci. Uniformovaní policisté naskákali do aut a svá služební vozidla zaparkovali tak, že se všechna tři auta vzájemně dotýkala nárazníků.

Když nám volala zpátky konzulka tak říkala, že prý nechceme jen ukázat doklady. Když ji Katka řekla, jak se chovají, že jsou velice agresivní a že z nich máme strach, že je tady i odtahová služba, že nás chtějí asi odtáhnout i v autě, tak nám odpověděla, že to si nemůžou dovolit, a že se nemáme čeho bát, ať vystoupí z auta a že jí nic neudělají. Dále řekla, ať si ji nechá na telefonu u ucha, že jim to vysvětlí, v případě potřeby. S telefonem u ucha a se slovy: " Já se jich hrozně bojím, ale vystupuji tedy z auta", vzala za kliku ode dveří a jen co z něj vystoupila, tak se na ni muž v civilu vrhnul a přitisknul ji celým svým tělem nejdříve na zadní dveře jejího auta, začal ji brát od ucha mobilní telefon a zároveň ji pravou ruku kroutil za jejími zády a snažil se jí nasadit pouta.

Ta začala křičet o pomoc a hlavně chtěla zabránit tomu, aby jí vzal telefon, o což se vehementně snažil. To se mu nedařilo, tak Katku povalil na zadní kapotu jejího vozu a tam se po ní začal válet a fyzicky ji hrubě a agresivně svými rukama i nohama stále napadal po celém jejím těle. Když se mu stále nedařilo spoutat ji, tak přistoupili oba dva uniformovaní policisté a přidrželi mu ji, aby jí mohl nasadit pouto na jednu ruku.

Pak ji ze zadní kapoty odvlékl na přední kapotu jejího auta, kde s ní opět surově několikrát o kapotu uhodil a přitom se opět po ní povaloval. Při tom se jí vyhrnulo tričko, takže ji holým břichem tisknul k rozpálené černé kapotě, což jí velice hodně pálilo, proto opět křičela bolestí. Potom se mu podařilo nasadit jí druhé pouto a odvléci na pravé zadní sedadlo služebního vozu, které stálo před jejím vozem.

Když začali Katku surově napadat, tak jsem přes sedadlo řidiče vystoupila z auta a začala jsem muže v civilu odstrkovat, ať ji nechá. V tom se po mě začali ohánět ti dva uniformovaní policisté, tak jsem se chtěla schovat zpátky do auta, ale první uniformovaný policista mě násilím z auta vytáhnul a nasadil mi také pouta. Když mě z našeho auta tahal ven, tak jsem ještě stačila vytáhnout klíče ze zapalování a auto dálkovým ovládním zamknout. Pak mě posadili na levou stranu zadního sedadla ve služebním autě, stojícím před námi. Já jsem tam seděla jako první, Katka až o pár minut po mě. Bála jsem se, co bude s autem, ale trochu mne uklidňovalo, že jsem ho alespoň stačila zamknout.

Seděly jsme v autě vedle sebe, před Katkou seděl muž v civilu. Když se Katka snažila s rukama za zády znovu aktivovat hovor s konzulkou, tak se muž v civilu obrátil a začal přes své sedadlo mobil Katce násilím brát z rukou a opět jí agresivně napadal. Já jsem na Katce ležela svým tělem, čímž jsem se jí před surovým útokem snažila chránit. Když muž v civilu stále nepřestával a svůj útok ještě stupňoval, kousla jsem ho do pravého bicepsu.. On pokračoval, tak jsem kousla ještě do pravého předloktí. Muž začal naříkat bolestí a tak se řidič otočil dozadu a malíkovou hručkou mě začal bouchat do zátylku, ať ho nekoušu. Ale muž v civilu mu oponoval, ať ho klidně koušu, že budou mít důkazy. Po té mi nastavoval ruku, ať si ještě kousnu. Na to jsem nereagovala. V tom dostal řidič pokyn k zapnutí sirény a majáku. Takto jsme byly dopraveny na policejní stanici v Poreči.

U vrátnice jsem policisty poprosila, ať nám sundají pouta, že to strašně bolí a že máme oteklé ruce. Nejprve nechtěli, ale po opětovném požádání sundali pouta mě a pak i Katce, aby mohla předložit osobní doklady, po mě nikdo žádné doklady nechtěl. Katka jim tedy dala svůj občanský průkaz. Přitom jsem si všimla, že do dvora vjíždí odtahová služba s naším vozem. Potom nás odvedli do jedné z kanceláří.

Posadili nás tam na židli, nabídli nám cigaretu, že čekáme na doktora, aby nás prohlédl. Ptali jsme se, kdy se dostaví někdo z kancelátu. Na to nám odpověděli, až přijde, tak tady bude, že je to daleko. Vyznělo to tak, že něčoho vyzvali.

Po chvíli jsem požádala o vodu, kterou nám ochotně donesl policista, který nás hlídal. Mě stačila voda a Katce donesl teplý čaj z automatu. Po nějaké době začala Katka plakat a nemohla pláč utišit, policista jí podal toaletní papír, aby se vysmrkala. Když jsem viděla, že se její psychický stav zhoršuje, zeptala jsem se jí, jestli je v pohodě. Když mi odvětila, že ne, tak jsem jí řekla, ať si raději lehne na zem a zvedla jsem jí nohy. Její pláč neustával, začala hyperventilovat a začínala mít křeče nejprve v rukou a potom se to stupňovalo do celého těla včetně obličeje až po nohy. Jazyk měla vyplazený a v očích velikou úzkost, kterou vyjadřovala i slovně. Její úzkostný stav byl opravdu kritický, což neustále vyjadřovala velikou prosbou o pomoc lékaře a zejména se bála invalidity a smrti. Policista, který nás hlídal, dal Katku do stabilizované polohy. Poprosila jsem o ještě o vodu, kterou ochotně donesl a pomáhal mi s první pomocí tím, že jí ovlažoval na zátylku. Zatímco já jsem jí masírovala celé tělo a uklidňovala ji, ať dýchá pomalu zhluboka, že to bude dobré. Mezitím policista odešel z místnosti, občas nakoukl dovnitř a kontroloval situaci. Pokaždé jsem ho úpěnlivě, ale s důrazem žádala, ať zavolá lékaře. Vždy s klidem odpověděl, že lékař je již na cestě, ale nemůže říct, kdy dorazí. Po několika mé urgentní žádosti, že se stav sestry nelepší, byla zavolána rychlá záchranná služba. Z chodby jsem slyšela, že se o sestře policisté lékaři vyjadřují jako o simulantce. Když posádka do kanceláře dorazila, zavřela dveře a v místnosti zůstal s lékařem policista, který nás hlídal. Lékař vyhodnotil situaci, aplikoval sestře jednu ampuli Apaurinu do svalu. Po té jsem ji musela kontrahovat dlaně. Lékař se potom zeptal, na to, co předcházelo záchvatu a jak s námi zacházeli policisté, zjišťoval jaké máme bolesti a rozsah poranění. Následně nám inkriminovaná místa prohlédl, napsal si nacionály. Potom řekl sestře, ať se posadí. Zůstala sedět na zemi, opřela se zády o skříň. Její stav se stabilizoval. Ještě jí byl změřen puls, který měla 122 a saturace kyslíku (99). Na to RZS odjela. Žádnou zdravotní dokumentaci nám nedali.

Následně přišla paní, která se nám představila jako tlumočnice Jandranka Miletič z Poreče, kterou narychlo sehnala policie v nedaleké cestovní kanceláři.

Po té do kanceláře přišel první uniformovaný policista, který nám s naším souhlasem provedl dechovou zkoušku na alkohol. Dožad o provedení a výsledku nám přeložila tlumočnice. Tento jako jediný dokument jsme na policejní stanici podepsaly a byly nám předány originály. Oba výsledky byly negativní. Následně s námi chtěl tentýž policista činit výpověď, ale do dveří nahlédl, jak jsme se později dozvěděly, vrchní komisař kriminalistů, který řekl, že budeme vypovídat jen jednou a to u něj v kanceláři.

Následně si nás komisař odvedl do kanceláře v prvním patře, kde byl i přítomen a zároveň zapisoval inspektor. Když nás usadili i s tlumočnicí do křesel, komisař nám nabídl pití. Sestra požádala o nějakou přikrývku, protože jí byla po prodělaném šoku zima. Ale nebylo jí vyhověno. Tlumočnice jí nabídla svůj svetr, který přijala.

Po chvíli přišel do kanceláře nějaký policista, který nám předkládal k podpisu nějaké dva papíry. Předložil nám pouze druhou stranu, první měl zakrytou a nechtěl nám ji ukázat. Položil nám otázku, zda máme výhrady ke způsobu předvedení na policii a ukázal na řádek, kam se máme písemně vyjádřit. Napsala jsem jen, že mám. A také ukázal řádek, kam se

máme podepsat. Já jsem však trvala na tom, aby mi ukázal i první stranu, že nepodepíše něco, co jsem nečetla celé. Potom mi neochotně půjčil celý dokument, který jsem si nechala přeložit. V jednom odstavci byl napsán důvod našeho předvedení, a to, že jsem se nechtěla nechat legitimovat. Přitom po mě doklady za celou dobu nikdo nechtěl.

To stejné chtěli po mé sestře, která tam více rozvedla, proč nesouhlasí se způsobem převedení. Obě jsme protokoly tedy nepodepsaly.

Po té jsme začaly vysvětlovat, jak k celé události došlo. Inspektor s komisařem nad celou situací kroutili hlavou, omlouvali se nám, že to je až komediální situace, že je to selhání jedince, že k této situaci nemělo dojít, že s námi jen sepiší naši výpověď, a že to bude trvat jen krátkou chvíli. Občas výslech zlehčovali. Protože jsem s sebou neměla žádné osobní doklady a potřebovali se přesvědčit, že mnou udávané osobní údaje jsou pravdivé, zavezl mě komisař do letoviska Lanterna pro pas. Cestou se mi opět velice omlouval, že je mu hlavně líto mé sestry, která na tom byla psychicky velmi špatně. Cestou zpět na policejní stanici mě pozval na sklenici vody, což jsem přijala. Poskytl mi i své soukromé telefonní číslo.

Když jsem se vrátila do kanceláře za sestrou, dokončila jsem výpověď. Inspektor s komisařem naši výpověď vytiskli a někam spolu odešli. Zhruba dvacet až třicet minut jsme tam s tlumočnicí čekaly, nevěda, co se bude dít dál. Pak přišel už jen inspektor a suše konstatoval, že na nás podávají trestní oznámení, že jsme od této chvíle zatčeny a že bez advokáta nemusíme říct ani slovo, že nás převezou do Puly do vězení, kde budeme do té doby, než soudce vynese rozsudek na základě našich nových výpovědí a sepsaných výpovědí inkriminovaných policistů. Potom vypisoval obžaloby. Nikdo nám od začátku celého incidentu nesdělil žádná obvinění, žádná práva ani nenabídlí právní ochranu, kontaktovat osobu blízkou jsme mohli až po našich urgencích. I přesto, že jsem kojící matkou a sestra měla s sebou také malé dítě. Při dotazu na délku pobytu ve vězení v Pule, nám inspektor nebyl schopen a ani nijak ochoten sdělit podrobnosti.

Inspektor nám sdělil, že už můžeme jít dolů, když nechceme výpověď podepsat. A odvolal tlumočnici. Pochopily jsme to tak, že si máme jít sednout dolů k vrátnici, kde vevnitř sedělo několik policistů, kteří si nás vůbec nevšimli. A protože jsme již měly téměř vybitý telefon a v autě byla nabíječka pouze do auta, šla jsem tedy telefon zapojit do zdroje tam, abychom měly telefon v pohotovosti a k použití, když nás povevou do vězení v Pule. Z auta jsem zároveň zavolala opět mému manželovi, abych mu sdělila, jak záležitost pokračuje a nadiktovala mu čísla na konzulát a ambasádu, aby je informoval.

Sestra zůstala sedět u vrátnice. Dolů přišel první uniformovaný policista a začal křičet na ty, co seděli ve vrátnici, kde je ta druhá, že může utéct.

Přišel rozčileně k autu a horlivě mi vysvětloval, že v autě nemám co dělat a rukama naznačoval, že jsem zatčená, že nesmím telefonovat a ať jdu okamžitě zpět do budovy. Naprosto klidným hlasem jsem mu sdělila a názorně ukazovala, že mobil je vybitý, a že si ho tady nabijím a informuji svého manžela. Řekl mi, že mi nerozumí, tak jsem mu opět primitivně řekla, že mobil je kaput s ukázněním na šňůru, že si ho nabijím, abychom ho měli k použití ve vězení. Ptala jsem se, jestli si ho můžu z auta vyzvednout, až nás budou odvézet. Hlavou pokývl, že ano. Potom jsem odešla na vrátnici. Tam jsem požádala jednoho sedícího policistu, aby nám donesl vodu. Zeptal se prvního uniformovaného policisty, jestli nám může donést kalíšek vody a on mu to přísně zakázal. Proto nás doprovodil na záchod, že se máme napít z kohoutku. Pak nás odvedl do kanceláře, kde nás hlídal.

Asi za dvacet minut nám přišel inspektor sdělit, že někdo volal, že do vězení nepojedeme, že jsme svobodné, že nám pouze vezinou naše osobní doklady a vystaví náhradní doklad a zítra budeme vypovídat na přestupkovém soudu v Poreči a že sankce bude zřejmě pouze finanční.

Pak jsme byli v kanceláři prvního uniformovaného policisty, který nám vystavil a zabavil doklady. Dále nás informoval, že zítra v 11,30 se máme dostavit k přestupkovému soudu v Poreči. A propustil nás (čas 18 hodin) Nasedly jsem do auta a odjely jsme. V 18,09 jsme informovaly konzulát.

Po propuštění jsme jely do místní nemocnice na pohotovost, kde byly ještě ve službě záchranáři, kteří sestře poskytli první pomoc a vyžádaly jsme si protokoly o ošetření, které nám vydali. Ještě jsme se informovaly o úhradě zákroku a bylo nám sděleno, že hradit nic nemusíme, že výjezd volala policie.

Potom jsme odjely do Lanterny.

Sestra na tom byla stále psychicky špatně a navíc se začaly projevovat podlitiny a bolesti těla. Můj manžel s ní ve 22 hodin odjel opět do Poreče na pohotovost. Tam byla ošetřena službu konající lékařkou. Vrátili se v 00,14 h.

V úterý 4.9.2007 jsme se v 11.30 h dostavily k přestupkovému soudu v Poreči. Soudce si nejprve předvolal Kateřinu a vypovídal. Zde jsme již měly oficiální tlumočnici, která výborně simultánně překládala.

Když Katka ukončila svoji výpověď, pozval si soudce do kanceláře mě. Poučil mě o právech a vzhledem k tomu, jaká obvinění byla podána na Katku, jsem figurovala pouze jako svědek. Bylo mi i řečeno, že proti sestře nemusím vypovídat. Já jsem však svědčit chtěla. Soudce, když slyšel od sestry, jak celý incident vznikl a hlavně dopadl, nevěřicně kroutil hlavou, že se mu to za celou dvacetipětiletou praxi nestalo. Proto se rozhodl, že rozsudek nevynese hned v úterý, ale na druhý den, 5.9.2007 v 9h si pozval ke konfrontaci s námi, i zúčastněné policisty. Telefonoval na policejní stanici, zřejmě jejich nadřízenému.

Sestra se opět rozplakala, že se bojí a jestli je nutné, aby se s mužem v civilu opět viděla. Bála se, že se zase zhroutlí. Soudce jí na to odpověděl, že nemusí, ale že by to bylo v celé věci dobré, že je sám zvědavý na jeho reakci a způsob výpovědi, zejména v její přítomnosti. Dále jí ujistil, že u soudu se určitě agresivně chovat nebude a že má prostředky k tomu, jak ho odkázat do patřičných mezí. Že naopak sestra může využít této situace ve svůj prospěch a zeptat se ho, proč jednal tak, jak jednal.

Potom jsme budovu soudu opustily.

Ve středu 5.9.2007 jsme se tedy opět dostavily k soudu ke konfrontaci. Byly jsme obě dvě, ale zvláště sestra velice nervózní z toho, že se s mužem v civilu a s policisty zase uvidíme. Když jsme se s nimi viděly v čekárně, zejména muž v civilu se na nás díval dost nepřijemným a opovrhlivým pohledem.

Do kanceláře si soudce pozval sestru a mě. Potom, co se ujistil, že to sestra zvládne, vyzval zapisovatelku, aby předvolala muže v civilu, aby podal výpověď. Po něm byl předvolán první uniformovaný policista a pak druhý. Každý měl popsát situaci, když přijel na místo „činu“.

Když soudce jejich výslech ukončil, mohli odejít pryč z budovy.

Následně nám sdělil, z čeho jsme byly obviněny. Katka z pěti přestupků a já ze dvou. Mě soudce všech obvinění zprostil a sestru zprostil ze tří přestupků. Ponechal jí obvinění, že nepředložila osobní doklady a doklady od vozidla. A udělil jí pokutu 600 Kn a plus 350 Kn za správní poplatky. Toto měla uhradit v bance a ve 12h jsme si měly přijít vyzvednout rozsudek a s ním jsme si měly na policejní stanici vyzvednout naše osobní doklady. Ve 12h nás soudce požádal, abychom přišly ve 13h, že rozsudek ještě nemají napsaný. Ve 13h nám rozsudek vydaly.

My jsme proto spěchaly na nedalekou policejní stanici. Tam jsme dvakrát žádaly vrátného, aby někoho informoval, že jsme si přišly pro doklady (čas 13.15 h). Jen nám vždy ukázal, že si máme sednout, ani nepromluvil. Když jsme takto čekaly asi již jednu hodinu, tak sestra použila osobní telefonní číslo, které mi dal vrchní kriminální policista a poprosila ho, jestli by nám nemohl pomoci, aby si nás někdo všimnul a jednal s námi. Řekl, že za chvíli je tam. Asi po 5 – 10min přišla slečna, která nám řekla společně ještě s jedním mladíkem v civilu (také zaměstnanec policie), že nás hned na řadu vzít nemůžou, že mají před námi dva případy, že máme přijít až tak v 17h. Vzhledem k tomu, že s námi celou dobu (oba dva dny) byly naše dvě malé děti, jsme prosily, jestli by to nešlo urychlit, že děti už jsou unavené a pořádně celý den nejedly. Byly jsme ujištěny, že ne. A bohužel, ani vrchní kriminalista nám nemohl pomoci. Ten ještě o celém incidentu hovořil s manželem a po chvíli se s námi se slovy, sorry za ten trapas, rozloučil.

Tak manžel s lítostí společně a mladíkovi oznámil, že mu nezbývá opět nic jiného, než kontaktovat konzulát, aby nám pomohl. Konzulka volala obratem na policejní stanici, kde však i jí odmítli vyhovět. Když oznámila, že bude věc urgovat přes policejní prezidium, neuběhlo ani 10min a doklady nám byly vráceny.

Po příjezdu na apartmány Lanterna jsme se sbalili a odjeli do ČR.

(státní znak)

CHORVATSKÁ REPUBLIKA
PŘESTUPKOVÝ SOUD V POREČI

Číslo: P-1491/07

CHORVATSKÁ REPUBLIKA
ROZHODNUTÍ

Přestupkový soud v Poreči prostřednictvím soudce Gorana Počuča a Ankice Sloković, jako zapisovatelky, v přestupkovém řízení proti **obviněné Kateřině Bauerové a Žežulové Jiřině**, kvůli přestupku dle článku 57, odstavec 7, za použití článku 301; článku 196, odstavec 6; článku 242, odstavec 5 a čl. 229, odstavec 5, Zákona o bezpečnosti silničního provozu a článku 103, odstavec 1, bod 4 Zákona o cizincích, zahájeného na základě žádosti o zahájení přestupkového řízení číslo: 511-08-27/2-53-1097/07; ze dne 04.09.2007 a 511-08-27/1-58/485/07 ze dne 03.09.2007, PU Istrské, Policejní stanice Poreč. na základě článku 90 a článku 194 Zákona o přestupcích.

rozhodl takto:

BAUEROVÁ KATEŘINA, dcera Jiřího a Olgy Bauerových, narozena dne 10.04.1977 v Ostravě, Česká republika, státní občanka České republiky, bytem Česká republika, Brno Sever, Husovice, Rotalova 1214/17, svobodná, matka jednoho dítěte, na mateřské dovolené, příjem 1.800 Kn, dosud netrestána ani nevyšetřována,

j e v i n n a,

I

protože dne 03.09.2007 v 11.10 hodin v Poreči řídila osobní auto SPZ 4B6 1582 po silnici Nikola Tesla ze směru západ do směru křižovatky s dopravní objížďkou.

1. Jmenovaná na žádost policejního pracovníka odmítla předložit řidičský průkaz a tím spáchala přestupek dle článku 242, odstavec 1, podléhající trestu dle článku 229, odstavec 5 Zákona o bezpečnosti silničního provozu.
2. Jmenovaná na žádost policejního pracovníka odmítla předložit technický průkaz vozidla a tím spáchala přestupek dle článku 242, odstavec 3, podléhající trestu dle článku 242, odstavec 5 Zákona o bezpečnosti silničního provozu.
3. Protože dne 03. září 2007 v 11.14 hodin ve městě Poreč, Mlinska bb, při zjištění dopravního přestupku, policejní pracovníci PP Poreč požadovali předložit doklady k nahlédnutí, aby zjistili identitu jmenované. Tato odmítla předložit doklady, a proto byly použity donucovací prostředky a jmenovaná byla následně předvedena do místnosti PP Poreč, aby byla zjištěna její identita.

a proto zaměstnanci Ministerstva odmítla ukázat doklad, kterým by dokázala svoji totožnost, tím se dopustila přestupku dle článku 69, odstavec 2, podléhající trestu dle článku 103, odstavec 1, bod 4 Zákona o cizincích, a proto jí byla na základě tohoto předpisu

U d ě l u j e

Za přestupek z bodu 1 peněžitou pokutu ve výši 300,00 Kn /tři sta kun/

Za přestupek z bodu 2 peněžitou pokutu ve výši 300,00 Kn /tři sta kun/

Za přestupek z bodu 3, s přihlédnutím k ustanovení čl. 34, odstavec 1 a čl. 35, odstavec 1 Zákona o přestupcích NAPOMENUTÍ,

tzn. peněžitou pokutu v celkové výši 500,00 Kn /šest set kun/.

Obžalovaná je povinna uhradit peněžitou pokutu do 15 (patnácti) dnů od data právní moci rozhodnutí.

Pokud obžalovaná ve stanovené lhůtě neuhradí stanovenou peněžitou pokutu, bude tato pokuta vymáhána. Pokud do šesti měsíců od zahájení vymáhání úhrady peněžité pokuty nebude tato pokuta vymožena, bude výše uvedená pokuta nahrazena trestem odnětí svobody v souladu s ustanovením čl. 45, odstavec 4 a 6 Zákona o přestupcích (Narodne novine 88/02) v délce trvání 3 /tři/ dnů, přičemž každých započatých 300,00 Kn /tři sta kun/ bude představovat jeden den odnětí svobody.

Na základě ustanovení čl. 150, odstavec 1, bod 1 a 7 a odstavec 3 Zákona o přestupcích, v souvislosti s Rozhodnutím o stanovení paušální částky nákladů trestního a přestupkového řízení, je obviněná povinna uhradit náklady na přestupkové řízení ve výši 200,00 Kn /dvě stě kun/ a náklady na tlumočnicka ve výši 150,00 Kn /sto padesát kun/.

Na základě ustanovení čl. 196, odstavec 1, bod 8 Zákona o přestupcích se přestupkové řízení proti obviněné Kateřině Bauerové

ZASTAVUJE

4. Obviněná dne 03.09. 2007 v 11.10 hodin v Poreči řídila osobní automobil státní poznávací značky 4B6 1582 v ulici Nikoly Tesly směrem od západu ke křižovatce s kruhovým objezdem, která je dopravní značkou označena jako cesta s předností v jízdě. Po příjezdu ke křižovatce jmenovaná bez zastavení vjíždí do křižovatky, aniž by předtím nechala projet všechna vozidla, která se nacházela na kruhovém objezdu a měla proto přednost v jízdě, a z důvodu vyhnutí se srážce, byla nucena náhle zpomalit jízdu,

čímž se dopustila přestupku ve smyslu ustanovení čl. 57, odstavec 2, který se trestá podle ustanovení čl. 57, odstavec 7 s přihlédnutím k ustanovení čl. 301 Zákona o bezpečnosti silničního provozu.

5. V průběhu jízdy telefonovala mobilním telefonem, přičemž jej držela v ruce, čímž snížila svou schopnost reagovat a bezpečně ovládat motorové vozidlo

Výše uvedeným spáchala přešupek dle článku 196, odstavec 3. podléhající trestu dle článku 196 Zákona o bezpečnosti silničního provozu.

II

Přestupkové řízení proti druhé obviněné ŽEŽULOVÁ JIŘINA, dcera Jiřího a matky Olgy, narozené dne 19.09.1975 v Ostravě, Česká republika, státní občanka České republiky, vdaná, matka jednoho dítěte, bytem Česká republika, Inkelfova č. 5, Praha 5, zaměstnaná, příjem 1 800,00 Kč na mateřské dovolené, dosud netrestána ani nevyšetřována, se na základě článku 196, odstavec 1, bod 8 Zákona o přestupcích

PŘERUŠUJE,

protože dne 03. září 2007 v 11.14 hodin ve městě Poreč, Mlinska bb, při zjištění dopravního přešupku, policejní pracovníci PP Poreč požadovali předložit doklady k nahlédnutí, aby zjistili identitu jmenované. Tato odmítla předložit doklady, a proto byly použity donucovací prostředky a jmenovaná byla následně předvedena do místnosti PP Poreč, aby byla zjištěna její identita.

Jmenovaná odmítla policistovi předložit doklady k nahlédnutí, aby byla zjištěna její totožnost,

tím se dopustila dopravního přešupku dle článku 69, odstavec 2, podléhající trestu dle článku 103, odstavec 1, bod 4 Zákona o cizincích

Na základě nařízení článku 151, odstavec 2 Zákona o přestupcích, budou náklady za přešupkové řízení, které činí 200,00 Kč /dvě stě Kč/, jakož i náklady za tlumočnicka ve výši 150,00 Kč /sto padesát Kč/ za Jiřinu Žežulovou uhrazeny z rozpočtových prostředků Přestupkového soudu v Poreči.

O d ů v o d n ě n í

PU Istrie podala na tento soud žádost o zahájení přešupkového řízení proti obviněné Kateřině Bauerové a Žežulové Jiřině, kvůli spáchání přešupku dle článku 57, odstavec 7, za použití článku 301; článku 196, odstavec 6, článku 242, odstavec 5 a článku 229, odstavec 5 Zákona o bezpečnosti silničního provozu, dále článku 103, odstavec 1, bod 4 Zákona o cizincích, fakticky a právně popsáno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Ve své výpovědi obviněná Bauerová Kateřina uvedla, že přijela na křižovatku s kruhovým objezdem a částečně přední částí vozidla zajela do uvedeného kruhového objezdu. V tom okamžiku si všimla, že po její levé straně přijel řidič, který najel ve stejné chvíli do kruhového objezdu a začal troubit; z tohoto důvodu mu Bauerová naznačila, aby projel. Řidič však neprojel, ale autem přijel k jejímu vozidlu. Z tohoto důvodu Bauerová jako první vyjela z kruhového objezdu. Dále uvedla, že řidiče v žádném případě neomezovala v jízdě, protože on byl v dostatečné vzdálenosti od jejího vozidla. Prohlásila, že během jízdy mobilní telefon nepoužívala, začala jej však používat v okamžiku, kdy jí osoba z vozidla začala „napadat“ tím, že mlátila rukou do jejího vozidla. Z tohoto důvodu začala volat právníkovi v České republice. Dále uvedla, že technický průkaz nechtěla ukázat policejním pracovníkům z toho důvodu, že když chtěla uvedené osobě, která se představila jako „kriminalista“, podat doklady, snažila se uvedená osoba vzít z druhé ruky i klíče od vozidla,

Byl vyslechnut svědek Ivan Poletto, policejní příslušník policejní stanice Poreč, který vypověděl, že byl na místo vyslan dispečerem policejní stanice Poreč a přidal se ke kolegům Mijoškovi a Andricovi, kteří žádali dokumenty od obviněných, řidička toto však odmítla

Na základě vypovědi obviněné a vyslechnutých svědků považuje soudce přestupek za prokázáný, jehož skutková i právní podstata byla popsána ve výroku tohoto rozhodnutí. Z vypovědi vyslechnutých osob v přestupkovém řízení totiž bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že obviněná Kateřina Bauerová odmítla předložit příslušníkům policie ke kontrole řidičsky a technicky průkaz. Bylo také zjištěno, že jmenovaná odmítla předložit příslušníkům policie osobní doklady za účelem ověření totožnosti, později je však již předložila.

Peněžité trest za spáchání přestupku z bodu 1 a 2 byl udělen v zákonem stanovené výši, a proto byl tento trest Kateřině Bauerové pravem udělen.

Obviněná Kateřina Bauerová bylo uděleno napomenutí za spáchání přestupku z bodu 3, a to z toho důvodu, že s ohledem na veškeré okolnosti týkající se činu pachatele je možné očekávat, že se v budoucnu již nebude dopouštět přestupků, a zvláště s přihlednutím k tomu, že dodatečně předložila příslušníkům policie svůj osobní doklad, stejně jako to, že je matkou nezletilého dítěte, které žije s pomocí rodičovského příspěvku.

Přestupkové řízení proti obviněné Kateřině Bauerové za spáchání přestupku z bodu 4 a 5 na základě ustanovení čl. 196, odstavec 1, bod 8 Zákona o přestupcích bylo zastaveno, protože soudce je toho názoru, že nebylo prokázáno, že se obviněná dopustila činů, z nichž je obviňována.

Obviněná vypověděla, že v inkriminovanou dobu nedošlo k tomu, že by nedala přednost v jízdě na kruhovém objezdu vozidlu, které přijíždělo z její levé strany, a také že v tuto dobu během jízdy netelefonovala mobilním telefonem, a totéž potvrdila také její sestra Žežulová Jiřina, která byla přítomna jako spolujezdkyně ve vozidle, a která v plném rozsahu potvrdila průběh události stejně jako její sestra, protože byla bezprostředním svědkem události. Osoba vyslechnuta jako svědek, Nedjeljko Mijošek, sice vypověděl, že mu obviněná v inkriminovanou dobu nedala přednost v jízdě a že přitom telefonovala mobilním telefonem během jízdy, protože však existují pochyby o pravdivosti těchto skutečností, bylo potřeba postupovat podle principu „in dubio pro reo“, a v případě pochybností tedy rozhodnout ve prospěch obviněné, protože jiné důkazy o tomto nebyly předloženy.

S ohledem na délku trvání a stupeň složitosti přestupkového řízení uložil soudce obviněné Kateřině Bauerové povinnost úhrady nákladů přestupkového řízení ve výši 200,00 Kn /dvě stě kun/ a nákladů na tlumočnicka ve výši 150,00 Kn /sto padesát kun/.

II.

Přestupkové řízení proti obviněné Jiřině Žežulové, na základě ustanovení čl. 196, odstavec 1, bod 8 Zákona o přestupcích, se zastavuje z toho důvodu, že nebylo prokázáno, že se obviněná dopustila přestupku, z něhož je v žádosti o zahájení přestupkového řízení obviněna. Z vypovědi samotné obviněné totiž bez pochyb vyplývá, že v inkriminovanou dobu u sebe neměla dokumenty, jimiž by prokazovala svou totožnost, ale později byla převezena do apartmanu v Lanterně, kde bylo nahlednuto do jejích dokumentů. Její tvrzení potvrdil také svědek Mario Andrić. Z popisu přestupku, z něhož je jmenovaná obviněna, totiž vyplývá, že odmítla předložit doklady příslušníkům policie za účelem kontroly totožnosti, a v důkazním řízení bylo prokázáno, že jmenovaná neměla u sebe doklad.

kterým dokazuje svou totožnost, a ne že jej odmítne předložit; v tomto konkrétním případě by se jednalo o spáchání jiného přestupku, který není věcně popsán v žádosti o zahájení přestupkového řízení.

Náklady za přestupkové řízení, které činí 200,00 kn /dvě stě kun/, jakož i náklady za tlumočnicka ve výši 150,00 kn /sto padesát kun/ budou uhrazeny z rozpočtových prostředků Přestupkového soudu v Poreči.

V Poreči dne 05. 09. 2007

Soudce
Goran Počuča

Zapisovatelka: Ankica Sloković

POUČENÍ O OPRAVNÉM PROSTŘEDKU:

Proti tomuto rozhodnutí se obviněný, jakož i žadatel mohou odvolat, a to ve lhůtě do 8 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí u Nejvyššího přestupkového soudu Chorvatské republiky v Záhřebu. Odvolání se podává ve dvou stejných vyhotoveních prostřednictvím tohoto soudu.

Předat:

1. Obviněné
2. Žadatelé

Kulaté razítko.

CHORVATSKÁ REPUBLIKA
(státní znak)
PŘESTUPKOVÝ SOUD V POREČI
I

Za správnost vyhotovení:

Zplnomocněná osoba
Ankica Sloković
(podpis nečitelný)

195 7

Parlament České republiky kancelář předsedy Poslanecké sněmovny	
Datum	29 -11- 2007
Č. j.	Prilohy
12 177 /07	

MINISTR ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ
ČESKÉ REPUBLIKY
KAREL SCHWARZENBERG

V Praze dne 28. listopadu 2007
Č.j. 306619/2007-KO/1

Vážený pane poslanče,

dovoľte mi odpovědět na Vaši písemnou interpelaci č. 195 ze dne 19. října 2007, evidovanou pod č.j. 9971/07 ze dne 22. října 2007, ve věci incidentu, ke kterému došlo dne 3. září 2007 v chorvatském městě Poreč při kontrole dvou českých občanek paní Kateřiny Bauerové a paní Jiřiny Žežulové chorvatskou policií.

Úvodem bych Vás rád ubezpečil, vážený pane poslanče, že česká zahraniční služba podnikla v této záležitosti všechny možné kroky, jejichž cílem bylo zajistit důkladné vyšetření tohoto incidentu a vyvození odpovědnosti.

Podle chorvatské strany došlo k incidentu následujícím způsobem. Policista v civilu zastavil osobní vozidlo s paní Kateřinou Bauerovou a paní Jiřinou Žežulovou z důvodu porušení dopravních předpisů (používání mobilního telefonu bez hands-free, nepřiměřená jízda). Policista v civilu se legitimoval předložením policejního průkazu a odznaku. Podle vyjádření Policejního prezidia Chorvatské republiky paní Bauerová policistovi sdělila, že není pravý policista, zdvihla okno, uzamkla auto a pokračovala v telefonování. Přibližně za půl hodiny dorazila na místo policejní hlídka ve služebních vozidlech, jejíž uniformovaní pracovníci vyzvali obě naše občanky k vystoupení z auta a předložení dokladů. Bez ohledu na skutečnost, že o legitimitě uniformovaných policistů již nemohlo být pochyb, obě naše občanky i nadále odmítaly spolupráci. Policie následně přistoupila k použití donucovacích prostředků. Po tomto zásahu byly paní Žežulová a paní Bauerová v doprovodu policistů převezeny na policejní stanici a přibližně

kolem šesté hodiny odpoledne propuštěny na svobodu. Za účelem zajištění jejich účasti u Přestupkového soudu v Poreči jim byly dočasně odebrány cestovní doklady.

Vzhledem k tomu, že k prvnímu kontaktu paní Bauerové s konzulárním pracovníkem došlo již v průběhu zadržení, považuji za nutné zdůraznit, že konzulární pomoc byla oběma českým občankám poskytnuta již v samém počátku tohoto případu. V době, kdy bylo vozidlo zastaveno chorvatským policistou v civilu, se paní Bauerová telefonicky spojila s pracovníkem Konzulárního jednatelství České republiky v Rijece a vyjádřila své obavy ohledně legitimacy policistů. Konzulární pracovník neprodleně kontaktoval policejní stanici v Poreči, která již v té době byla o případu informována a právě vysílala na místo uniformovanou policejní hlídku. Tuto informaci a rovněž informace ohledně práv a povinností vůči příslušníkům chorvatské policie konzulární pracovník telefonicky sdělil paní Bauerové. Zastupitelský úřad tímto poskytl veškerou asistenci v rámci svých kompetencí a možností. Samotný průběh zadržení našich občanek nemohla konzulární služba jakkoli ovlivnit. Po propuštění z policejní stanice byly naše občanky konzulárním pracovníkem podrobně informovány o právech u přestupkového soudu, ke kterému se měly následující den dostavit, a byl jim poskytnut seznam chorvatských právních zástupců hovořících česky.

Rád bych na tomto místě zdůraznil, že česká strana již od počátku považovala zákrok chorvatské policie za nepřiměřený vzniklé situaci. Z tohoto důvodu bylo Velvyslanectví České republiky v Zářebu ještě před samotným zahájením soudního řízení v kontaktu s přestupkovým soudcem a rovněž s policejní stanicí v Poreči, kde velmi razantně vyjádřilo protest proti tomuto zásahu a avizovalo stížnost vůči Policejnímu prezidiu Chorvatské republiky.

Rozsudkem ze dne 4. září 2007 byly dotčené české občanky odsouzeny k zaplacení pokuty za dopravní přestupky z předchozího dne. Po zaplacení pokuty obě i s rodinami opustily Chorvatsko.

V reakci na výše popsany vývoj událostí se dne 6. září 2007 obrátil tehdejší velvyslanec České republiky v Chorvatsku pan Petr Buriánek na chorvatského policejního prezidenta dopisem, ve kterém jej požádal o prošetření tohoto případu. Chorvatský policejní prezident, po prošetření okolností zákroku chorvatské policie, zaslal našemu velvyslanectví odpověď, ve které popsal průběh událostí se závěrem, že intenzita policejního zásahu byla shledána přiměřenou dané situaci.

Vzhledem k tomu, že česká strana jednoznačně a zásadně nesouhlasila s chorvatským stanoviskem, byla dne 18. října 2007 na Ministerstvo vnitra Chorvatska (Policejní prezidium Chorvatska) zaslána stížnost ve formě protestní nóty. V této stížnosti bylo uvedeno, že česká strana zastává názor, že použití donucovacích prostředků vůči zadrženým občankám České republiky bylo nepřiměřené vzniklé situaci a v rozporu s chorvatskými zákony, konkrétně s čl. 19 zákona o Policii Chorvatské republiky, který stanoví, že při výkonu policejních pravomocí je policista povinen postupovat lidsky, ctít důstojnost a čest každé osoby, včetně dalších základních práv a svobod člověka. Současně bylo ze strany velvyslanectví opakovaně žádáno o schůzku s chorvatským policejním prezidentem Marijanem Benkem.

Dne 25.10.2007 obdrželo Velvyslanectví České republiky v Chorvatsku písemné vyjádření Policejního prezidia Chorvatské republiky k protestní nótě. V dopise je uvedeno, že Policejní prezidium považuje za politováníhodné, že došlo k zásahu policejních pracovníků vůči českým občankám. Pro tento zásah však byly splněny veškeré zákonné předpoklady a během zásahu policejní pracovníci respektovali všechny zásady chorvatského policejního zákona, včetně principu lidskosti stanoveného v čl. 19 tohoto zákona.

Chorvatská strana současně požádala o schůzku s naším současným velvyslancem v Chorvatsku panem Karlem Kühnlem. Schůzka se uskutečnila téhož dne, tj. 25.10.2007. Kromě policejního prezidenta Chorvatska se jí zúčastnili další vysocí policejní úředníci. Za českou stranu byli přítomni pan velvyslanec Karel Kühnl a konzulka paní Veronika Honcová. V úvodu této schůzky chorvatský policejní prezident vyslovil politování nad průběhem zadržení českých občanek. Dle jeho názoru policejní pracovníci v Poreči během zásahu sice nejednali v rozporu s platnými chorvatskými zákony, ale určitě nepostupovali podle představ chorvatského policejního prezidia. Současně pan policejní prezident vyslovil souhlas s názorem pana velvyslance, že policejní pracovníci v Poreči postupovali přinejmenším krajně necitelně a zcela neprofesionálně. Chorvatský policejní prezident přislíbil přijmout taková opatření, aby k obdobným incidentům v budoucnu již nedocházelo.

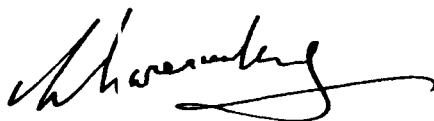
Chorvatský policejní prezident požádal pana velvyslance o tlumočení omluvy oběma českým občankám a jejich rodinám. Konzulární odbor Ministerstva zahraničních věcí České republiky zaslal dne 30. října 2007 oběma dotčeným českým občankám dopis, ve kterém je o výše uvedených skutečnostech informuje.

V souvislosti s tímto incidentem Ministerstvo zahraničních věcí České republiky na základě podnětu Velvyslanectví České republiky v Záhřebu iniciovalo projekt policejní spolupráce české a chorvatské policie, která by mohla během příští letní turistické sezóny probíhat formou přítomnosti českých policistů v Chorvatsku v místech s vysokou koncentrací českých turistů. Jsme přesvědčeni, že vyslání českých policistů do Chorvatska v letní sezóně r. 2008 za účelem společných hlídek s chorvatskými kolegy a monitorování jejich práce ve vztahu k českým turistům by mohlo být velmi užitečné a přínosné pro všechny zúčastněné strany. Chorvatská strana projevila o tento projekt mimořádný zájem.

Závěrem mi dovoluji, vážený pane poslanče, znovu vyjádřit přesvědčení, že česká zahraniční služba vyvinula maximální úsilí a podnikla veškeré možné kroky k uspokojivému vyřešení tohoto výjimečného případu. Chorvatsko každoročně navštěvují statisíce našich občanů. Mnozí z nich přicházejí do styku s chorvatskými úřady a policejními orgány, aniž by docházelo k podobným konfliktům. Příklad, který je předmětem Vaší interpelace, je podle mého názoru ojedinělý a vybočuje z obecně vsířicného přístupu chorvatských orgánů k českým občanům pobývajícím v Chorvatsku. Nedomnívám se proto, že by měl ovlivnit tradičně výborné bilaterální vztahy mezi Českou republikou a Chorvatskem a dlouhodobou a konsistentní českou podporu chorvatského úsilí o členství v NATO a EU. Jsem naopak přesvědčen, že co nejrychlejší integrace Chorvatska do těchto dvou uskupení povede ke sblížení chorvatské legislativy i postupů chorvatských státních orgánů s praxí, která je obvyklá v ostatních evropských zemích, včetně České republiky.

Věřím, vážený pane poslanče, že se mi podařilo objasnit všechny aspekty tohoto nešťastného případu.

S pozdravem

Vážený pan

Ing. Tomáš D u b

poslanec

Poslanecká sněmovna Parlamentu

P r a h a